

РЕЙ БРЕДЪРИ ТУК ИМА ТИГРИ

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

— Една планета трябва да бъде сразена докрай — каза Чатъртън. — Да проникнете на нея, да я преобърнете, да изтравите животните ѝ, да заприщете реките ѝ, да изорете полята ѝ, да прочистите въздуха ѝ, да изкопаете недрата ѝ, да я подчините, да я изсечете, да изтръгнете душата ѝ, след като сте получили това, което желаете. В противен случай тя добре ще ви подреди. Не можете да се отнасяте с доверие към планетите. Те непременно са различни, непременно злонамерени и съществуват, за да ви спипат, особено тук, толкова далеч, на милиони мили сред небитието, така че ги покорете първи. Съдерете им кожата, казвам ви. Изтръгнете полезните им изкопаеми и бягайте, преди този проклет свят да е експлодирал пред очите ви. Само така трябва да се отнасяте с тях.

Ракетата се спускаше към планета 7 от звездна система 84. Бяха пропътували милиони и милиони мили. Земята бе далеч, нейната система и нейното слънце — забравени; системата ѝ — овладяна, проучена и експлоатирана; претърсени бяха и други планети, изцедени докрай и опустошени, а сега ракетите на тези нищожни хорица, от една невероятно далечна планета, изследваха далечните звездни пространства. За няколко месеца или за няколко години те биха могли да пропътуват всякакви разстояния, защото скоростта на ракетите им бе скоростта на боговете и сега, за десетхиляден път, една от ракетите в разширилия се кордон на лова се спускаше надолу към един чужд свят.

— Не — каза капитан Форестър. — Изпитвам твърде голям респект към другите светове, за да се отнасям с тях по начина, по който вие желаете, Чатъртън. Във всеки случай, благодаря на бога, че не влиза в задълженията ми да похищavam и разрушavam. Щастлив съм, че съм само член на екипажа на ракетата. Вие сте антрополог и минеролог. Давайте — копайте, сечете, заличавайте. Аз само ще наблюдавам. Аз само ще се поразходя и ще погледам този нов свят, какъвто и да е той, както и да изглежда. Обичам да разглеждам. Всички членове на космически екипажи са съзercатели, иначе не биха се отправили към нови светове. Щом си космонавт, значи обичаш да вдишваш непознат въздух, да съзираш нови багри и нови хора — ако срещнеш такива, — нови океани и острови.

— Вземете си револвера — каза Чатъртън.

— В кобура ми е — отвърна му Форестър.

Двамата се обърнаха към вратата и видяха един свят от зеленина, който се възправяше, за да посрещне кораба им.

— Чудя се какво си мисли *той* за нас — промълви Форестър.

— Не бих му се понравил — каза Чатъртън. — Бога ми, ще се постарая да не ме хареса. И не ме е грижа, разбирате ли. Пукната пара не давам. Тръгнал съм заради парите. Бихте ли кацнали ей там, капитане; прилича ми на обетована земя, ако изобщо съм я виждал някога.

Беше такава свежа зеленина, каквато не бяха виждали от дните на детството си.

Езера осейваха като капчици бистра синя вода меките полянки по хълмовете; нямаше шумни шосета, табели или градове.

„Море от зелени игрища за голф, помисли си Форестър, едно безкрайно море. Забиваш зелените колчета, измъкваш ги и така можеш да изминеш десет хиляди мили във всяка посока и никога да не свършиш играта си. Една планета за почивните дни, един свят — ливада за крокет, където би могъл, да се излегнеш по гръб, със стръкче детелина между зъбите, с притворени очи, с усмивка да гледаш небето, да вдишваш мириса на трева, да дремеш в един безкраен ден за отдих, да се размърдваш само от време на време, за да разгърнеш неделния вестник или да засилиш дървената топка на червени ивици във вратата.“

— Ако изобщо някоя планета може да бъде сравнявана с жена, то това е тази.

— Жена по външен вид, но по същество мъж — поясни Чатъртън. — Отвътре — по мъжки твърда, цялата от здраво желязо, мед, уран, чернозем. Не позволявай на този грим да те заблуди.

Той отиде до помещението, където стоеше в очакване Роботът-сонда. Неговият огромен свредел-хобот проблясваше със синкав блясък, готов да се забие на седемдесет стъпки дълбочина, да засмуче буци пръст, а можеше да достигне още по-надълбоко, до самото сърце на планетата. Чатъртън му намигна.

— Ще я подредим твоята жена, Форестър, и то хубавичко.

— Да, знам, че ще го направя — промълви Форестър.

Ракетата се приземи.

— Изключително много зеленина, изключителен покой — каза Чатъртън. — Не ми харесва.

Той се обърна към капитана.

— Ще излезем с пушки.

— Аз издавам заповедите, ако нямате нищо против.

— Да, а моята компания плаща пътя ни в милиони долари за машинария, която трябва да опазим; това е твърде крупна инвестиция.

Въздухът на новата планета 7 от звездна система 84 бе подходящ. Вратата се разтвори широко. Мъжете се изнизаха един по един в потъналия в зеленина гостоприемнен свят.

Чатъртън излезе последен с револвер в ръка.

Когато стъпи върху зелената ливада, земята потрепера. Тревата се разлюля. Отдалеч, откъм гората, се разнесе тътен. Небето като че ли се навъси, потъмня едва забележимо. Мъжете гледаха към Чатъртън, когато това се случи.

— Земетресение, ей богу!

Чатъртън пребледня. Всички се засмяха.

— Не те харесва, Чатъртън!

— Глупости!

Трусът най-после премина.

— Е — обади се капитан Форестър, — не се разтресе заради нас, сигурно не одобрява вашата философия.

— Чиста случайност — усмихна се Чатъртън. — Хайде сега, по двама. Искам Роботът-сонда да бъде изнесен тук след половин час за няколко проби.

— Един момент.

Форестър престана да се смее.

— Трябва най-напред да разчистим наоколо, да се убедим, че няма враждебно настроени хора или зверове. Освен това не попадаме всяка година на планета като тази, толкова е хубава, нима можеш да ни съдиш за желанието да я поразгледаме?

— Добре — Чатъртън се присъедини към тях.

— Хайде, да свършваме по-бързо.

Оставиха един от тях на пост край кораба и се отдалечиха нататък сред полята и ливадите, отвъд ниските хълмове към долините. Като групичка момчета, тръгнаха на разходка в най-прекрасния ден в разгара на лятото, в най-хубавата година в историята, които се разхождат в това така подходящо за крокет време, където, ако се заслушате, можете да доловите шумоленето на дървената топка в

тревата, тракването на съборените пръчици на вратичката, прииждащия на вълни нежен шепот от гласове, неочаквано долетелия откъм някоя обвита с бръшлян тераса звънък женски смях, подрънкването на леда в лятната кана за чай.

— Хей — възкликна Дрискъл, един от по-младите членове на екипажа, като вдишваше с пълни гърди, — нося топка и бухалка за бейзбол; ще си направим една игра по-късно. Какво игрище само!

Мъжете се засмяха тихичко в този така хубав за бейзбол сезон, на приятния, тих ветреца за тенис, на времето, тъй подходящо за разходка с велосипед и за бране на диво грозде.

— Как ти се струва идеята да окосим всичко това? — попита Дрискъл.

Мъжете спряха.

— Знаеш си, че нещо не е в ред! — извика Чатъртън. — Тази трева... тя е току-що подрязана.

— Вероятно е такъв вид — винаги къса.

Чатъртън се изплю върху зелената трева и започна да я мачка с обувката си.

— Не ми харесва, не ми харесва. Ако нещо се случи с нас, никой на Земята няма да узнае. Тъпа политика: ако някоя ракета не се завърне, никога не изпращаме втора, за да установи причината за това.

— Съвсем естествено — обясни Форестър. — Не можем да си губим времето да изследваме хиляди враждебни светове, да водим безсмислени войни. Всяка ракета означава години, пари, човешки живот. Не можем да си позволим да пожертваме две ракети, ако едната е доказала, че планетата е враждебна. Продължаваме към мирни планети. Като тази.

— Често се чудя — обади се Дрискъл — какво ли се е случило с всички онези пропаднали експедиции в световите, които никога няма отново да посетим.

Чатъртън погледна към гората в далечината.

— Били са застреляни, намушкани с нож, опечени за вечеря. Както може да се случи и с нас всяка минута. Време е да се върнем към работата, капитане!

Бяха застанали на едно малко възвишение.

— Опитайте така — каза Дрискъл, разперил широко ръце. — Спомняте ли си как сте тичали, когато сте били малки и как сте

усещали вятъра? Сякаш по ръцете ти са изникнали пера. Тичаш и си мислиш, че всеки миг ще полетиш, но никога наистина не си летял.

Мъжете стояха, потънали в спомени. Във въздуха се носеше ухание на цветен пращец и свежестта на току-що превалял дъжд, който изсъхва върху милионите стръкчета трева.

Дрискъл леко се затича.

— Ей богу, усещам вятъра! Разбирате ли, ние никога всъщност не сме летели истински... сами. Налага се да седим вътре в тези грамади от метал, далеч от истинския полет. Никога не сме летели, както летят птиците, със собствени криле. Не би ли било хубаво да разпериш ръце ей така...

Той разпери ръцете си.

— Да се затичаш...

Той се затича пред тях, смеейки се на идиотщината си.

— И да полетиш! — извика той.

И полетя.

Времето течеше и златните часовници на мъжете, застанали долу, отмерваха минутите. Всички бяха вперили поглед нагоре. А от небето долетя гръмко почти невероятен смях.

— Кажете му да слезе — прошепна Чатъртън. — Ще се пребие.

Никой не го чу. Никой не извърна глава към Чатъртън. Лицата им бяха обърната нагоре — прехласнати, усмихнати.

Най-после Дрискъл се приземи в краката им.

— Видяхте ли ме? Боже мой, аз полетях!

Бяха видели.

— Нека поседна, о, господи, господи!

Дрискъл плесна с ръце колената си, като не преставаше да се кикоти.

— Аз съм врабче, аз съм ястреб. Хайде, всички опитайте!

— Вятърът. Той ме вдигна и ме понесе! — промълви той миг покъсно, като се задъхваше и тръпнеше от възторг.

— Да се махаме оттук.

Чатъртън започна да обикаля бавно в кръг, вперил поглед в синьото небе.

— Това е капан, иска всички да полетим във въздуха. После изведнъж ще ни стовари и ще се пребием. Връщам се на кораба.

— Ще изчакаш, докато аз издам такава заповед — каза Форестър.

Мъжете се бяха намръщили, застанали сред приятна прохлада, а вятърът повяваше като въздишка край тях. Във въздуха сякаш бе запърхало хвърчило, разнасяха се звуците на една вечна пролет.

— *Поисках* от вятъра да полетя — каза Дрискъл. — И той ме понесе!

Форестър махна с ръка на другите да се отдалечат.

— След него ще опитам аз. Ако загина, всички обратно в кораба.

— Съжалявам, не мога да позволя това; вие сте капитанът — каза Чатъртън. — Не можем да рискуваме живота ви.

Той извади револвера си.

— Би трябвало да имам някаква власт или сила тук. Тази игра се проточи твърде дълго; заповядвам ви да се върнете на кораба!

— Прибери револвера — каза тихо Форестър.

— Не мърдай, идиот такъв!

Чатъртън стрелкаше поглед ту към един, ту към друг.

— Не го ли *почувствахте*? Този свят е жив, има красива външност, играе си с нас, изчаква сгоден случай.

— Аз ще преценя това — отсече Форестър. — Ще се върнете на кораба след миг под арест, ако не приберете този револвер.

— Щом вие, глупаци, не искате да дойдете с мен, можете да си умрете тук. Аз се връщам, взимам си пробите и се измъквам.

— Чатъртън!

— Не се опитвайте да ме спрете!

Чатъртън се затича. И изведнъж нададе вик.

Всички закрещяха и погледнаха нагоре.

— Ето го — посочи Дрискъл.

Чатъртън бе полетял в небето.

Ноцта се бе спуснала, като че кротко се бе притворило някакво огромно око. Чатъртън седеше зашеметен на склона на хълма. Другите бяха насядали около него уморени и се заливаха от смях. Той не

поглеждаше към тях, не поглеждаше небето, усещаше само земята и как се напрягат ръцете, краката и тялото му.

— Господи, беше прекрасно! — възкликна един мъж на име Кестлър.

Те всички бяха летели като скорци, като орли и врабци и всички бяха щастливи.

— Стига, Чатъртън, беше забавно, нали? — попита Кестлър.

— Невъзможно е...

Чатъртън затвори очи, стисна ги силно, силно.

— Не може да го направи. Възможно е само в един случай: жив е. Въздухът е жив. Като ръка, вдигна ме нагоре. Всяка минута той може да убие всички ни. Той е жив!

— Добре — съгласи се Кестлър, — да допуснем, че е жив. Но едно живо същество трябва да има някаква цел. Представи си, че целта на този свят е да ни направи щастливи.

Като че ли в подкрепа на това Дрискъл долетя с манерка във всяка ръка.

— Открих едно поточе и го опитах — чиста вода, почакайте само да я опитате и вие!

Форестър взе едната манерка, смушка Чатъртън с нея, предлагайки му да пийне. Чатъртън поклати глава и се дръпна рязко настрана. Скри лице в шепите си.

— Това е кръвта на тази планета. Истинска кръв. Изпийте я, натъпчете я в себе си и вие пускате този свят вътре в себе си — да наднича през очите ви и да слуша с ушите ви. Не, благодаря!

Форестър сви рамене и отпи.

— Вино! — възкликна той.

— Не може да бъде!

— Вино е. Помиришете, опитайте! Чудесно бяло вино!

— Домашно, френско — Дрискъл отпи.

— Отрова — каза Чатъртън.

Манерките минаваха от ръка в ръка.

Продължиха да бездействат в приятния следобед, без желание да правят каквото и да е, за да не нарушат покоя, който бе обгърнал всичко наоколо. Напомняха младежи в присъствието на голямата, изключителна красота на някоя прекрасна жена, опасяващи се, че с някоя дума или жест могат да я накарат да отвърне лице, да ги лиши от

своята прелест и своето нежно внимание. Бяха усетили земетресението, с което бе посрещнат Чатъртън, а те не желяеха земетресения, мислеше си Форестър. Нека се наслаждават на този първи ваканционен ден, на този риболовен сезон. Да седят под сенчестите дървета или да се разхождат по гостоприемните хълмове, но нека не сондират с никакви сонди, нека не правят никакви проби, не сквернят с никакви скверни деяния.

Откриха малко поточе, което се изливаше в басейн от вряла вода. Рибата, която плуваше в студеното поточе горе, блясваше и цамбурваше в горещия извор, а минути по-късно изплуваше сварена на повърхността.

Чатъртън неохотно се присъедини към другите и яде с тях.

— Ще изтрови всички ни. В такива неща винаги има някаква клопка. Довечера ще спя в ракетата. Вие можете да спите навън, щом желаете. Ала бих ви цитирал надписа върху една карта от история на средните векове: „Тук има тигри.“ По някое време тази нощ, когато заспите, тигрите и канибалите ще се появят.

Форестър поклати глава.

— Ще се съглася с теб, тази планета е жива. Самата тя е една раса. Но има нужда от нас, за да се поперчи с хубостта си, да оценим красотата ѝ. Каква е ползата от една сцена, пълна с чудеса, ако няма публика.

Но Чатъртън не го слушаше. Той се бе навел — беше му прилошало.

— Отровен съм! Отровен!

Те го държаха за раменете, докато му премина. Дадоха му вода. Останалите се чувствуваха добре.

— Отсега нататък по-добре не яж нищо друго, освен храна от кораба — посъветва го Форестър. — По-безопасно е.

— Започваме работа веднага.

Чатъртън се олюля и обърса устата си.

— Пропияхме цял ден. Ще работя сам, ако се наложи. Ще му дам да се разбере на това дяволско творение.

Той се заклатушка към ракетата.

— Не може да прецени кога му е проработил късметът — измърмори Дрискъл. — Не можем ли да го спрем, капитане?

— На практика той е собственик на експедицията. Не се налага да му помагаме; има точка в договора, която гарантира правото ни на отказ за работа при опасни условия. Така че... отнасяйте се с тази Градина за отдиш, както бихте искали тя да се отнесе с вас. Никакво дълбане на инициали по дърветата. Оправете тревата, когато станете. Съберете обелките от банани след себе си.

Сега там долу, откъм кораба, се разнесе силно бръмчене. От вратата на склада се изтърколи огромният лъскав Робот-сонда. Чатъртън го последва, като непрекъснато го упътваше по радиото.

— Насам... тук!

— Какъв глупак!

— Сега! — извика Чатъртън.

Роботът зарови своя огромен свредел в зелената трева.

Чатъртън махна с ръка нагоре към останалите.

— Ще ѝ покажа аз.

Небето потрепера.

Роботът се намираше точно в центъра на малко море от трева. Известно време дълбаеше, като изхвърляше буци влажна земя, които изплюваше безцеремонно в един тресящ се сандък за проби.

В следващия миг Роботът нададе пронизителен, металически писък, като чудовище, на което са прекъснали обеда. От почвата под него бавно заклокочи и се заиздига нагоре синкава течност.

Чатъртън изкрещя:

— Отдръпни се, глупак такъв!

Роботът затрополи тромаво, като в някакъв старомоден, праисторически танц. Той пицеше като мощен влак, който прави остър завой и изхвърля червени искри. Потъваше. Черната тиня под него хлътна и се превърна в черно блато.

Със задавена от кашлицата въздишка, пухтейки и клокочейки, Роботът затъна в черната пяна, като слон — застрелян и умиращ; тръбеше като мамут в края на една епоха, а в ямата изчезваха един подир друг тромавите му крайници.

— Боже мой — прошепна тихичко Форестър, хипнотизиран от гледката. — Знаеш ли какво е това, Дрискъл? Катран. Тази глупава машина се натъкна на катранена яма!

— Слушай, слушай! — крещеше Чатъртън на Сондата, като тичаше покрай езерото от мазна тиня. — Насам, ето тук!

Но както древните тирани на земята, динозаврите, с техните огромни, тръбящи вратове, роботът потъваше и се мяташе в това езеро, от което нямаше връщане назад към твърдия спасителен бряг.

Чатъртън се обърна към мъжете, които все така стояха горе, далеч от него.

— *Направете нещо...*

Роботът изчезна.

Катранената яма клокочеше злорадо, поглъщайки костите на изчезналото чудовище. Повърхността на блатото се укроти. Огромен мехур, последният, се надигна, избълва миризма на петрол и се разпадна.

Мъжете слязоха долу и застанаха на брега на малкото черно море.

Чатъртън престана да крещи.

След един безкраен миг на виране в смълчаното катранено блато, Чатъртън се обърна и погледна с невиждащ поглед към хълмовете, към зелените вълнисти ливади. В далечината дърветата бяха отрупани с плодове, които капеха тихо по земята.

— Ще ѝ покажа аз — промълви тихичко той.

— Успокой се, Чатъртън.

— Ще я подредя — каза той.

— Седни, пийни си.

— Добре ще я подредя, ще ѝ дам да разбере, че не може да се отнася така с мен.

Чатъртън отново се запъти към кораба.

— Хей, почакай малко — извика Форестър.

Чатъртън се затича.

— Знам какво да направя, знам как да ѝ дам да се разбере!

— Спрете го! — извика Форестър.

Той се затича, после си спомни, че може да лети.

— Атомната бомба е на кораба, ако се добере до нея...

Останалите се бяха сетили за това и бяха вече във въздуха. Малка горичка се простираше между ракетата и Чатъртън, тъй като той тичаше по земята крещейки, забравил, че може да лети или се боеше да полети, или пък нещо му пречеше. Екипажът заедно с капитана се насочи към ракетата, за да го изчака там. Те пристигнаха, образуваха

кордон и затвориха вратата. За последен път зърнаха Чатъртън, когато навлизаше в горичката.

Екипажът стоеше в очакване.

— Този глупак, тоя луд тип.

Чатъртън не се появи от другия край на горичката.

— Върнал се е, изчаква да отслабим бдителността си.

— Вървете да го доведете — заповяда Форестър.

Двама от екипажа отлетяха нататък.

В този миг над потъналия в зеленина свят се изсипаха тихо едри дъждовни капки.

— Последните краски — обади се Дрискъл. — Никога няма да ни се наложи да строим домове тук. Забележете, че върху нас не вали. Вали навсякъде — пред нас и зад нас. Какъв свят!

Те стояха сухи под синия прохладен дъждец. Слънцето залязваше. Луната като огромно ледено бяло кълбо изгря над освежените хълмове.

— Остава само едно нещо, от което този свят се нуждае.

— Да — промълвиха, бавно и замислено всички.

— Ще трябва да потърсим — каза Дрискъл. — Логично е. С вятъра летим, дърветата и потоците ни хранят, всичко тук живее. Вероятно, ако помолим за компания...

— Дълго време съм си мислил, сега и по-рано — каза Кестлър. — Всички сме самотници, пътуваме от години, вече ни е омръзнало. Нима не би било хубаво да се установим някъде. Може би тук. На Земята се бъхтим до смърт само за да спестим достатъчно, за да си купим къща, плащаме данъци, градовете вонят. Тук при това време няма дори да имаме нужда от дом. Ако ти доскучае, можеш да си поръчаш дъжд, облаци, сняг, промяна някаква. Не се налага да работиш за нищо.

— Би било отегчително. Ще се побъркаме.

— Не — каза Кестлър с усмивка. — Ако животът стане твърде лек, ще трябва само да повторим няколко пъти това, което каза Чатъртън: „Тук има тигри.“ Слушайте!

Там, в далечината... не бе ли това едва доловим рев на гигантска котка, скрита в сумрака на гората?

Мъжете потрепераха.

— Какъв гъвкав свят — каза сухо Кестлър. — Жена, която би направила всичко, за да достави удоволствие на своите гости... дотогава, докато сме любезни с нея. Чатъртън не бе любезен с нея.

— Чатъртън... Какво стана с него?

Като че ли в отговор някой извика от далечината. Двамата мъже, които бяха отлетели, за да намерят Чатъртън, махаха с ръка от края на горичката. Форестър, Дрискъл и Кестлър отлетяха нататък.

— Какво става?

Мъжете посочиха към гората.

— Решихме, че сигурно ще поискате да видите това, капитане. Дяволски злоещо...

Един от мъжете посочи към пътеката.

— Погледнете тук, сър.

Върху нея се виждаха отпечатъци от огромни лапи — съвсем ясни и пресни.

— И ей тук.

Няколко капки кръв.

Във въздуха се носеше тежка миризма на животно.

— Чатъртън?

— Не мисля, че някога ще го намерим, капитане.

От живата, задъхана тишина на сумрака долетя рев на тигър, слаб, заглъхващ, изчезващ в далечината.

Мъжете лежах на върху жилавата трева край реката, а нощта бе топла.

— Напомня ми за нощите, когато бях дете — каза Дрискъл. — Двамата с брат ми очаквахме настъпването на най-горещата юлска нощ и тогава спяхме на ливадата, брояхме звездите, разговаряхме. Беше страхотна нощ, най-хубавата нощ в годината, а сега, когато се замисля отново за нея, и най-хубавата нощ през моя живот.

После прибави:

— Без да се смята тази, естествено.

— Все си мисля за Чатъртън — каза Кестлър.

— Недей — промълви Форестър. — Ще поспим няколко часа и ще отлетим. Не можем да рискуваме да останем тук още един ден. Нямам предвид бедата, която сполетя Чатъртън. Не. Но ако продължим да стоим, тази планета ще започне да ни харесва твърде много. Никога няма да ни се иска да я напуснем.

Лек ветрец повя над тях.

— Аз и сега не иска да заминавам.

Дрискъл постави ръце под главата си и продължи да лежи тихо.

— А и тя не иска да заминаваме.

— Ако се върнем на Земята и разкажем на всички каква прекрасна планета е тази, какво ще стане тогава, капитане? Ще започнат да прииждат на тълпи тук и ще я унищожат.

— Не — промълви вяло Форестър. — Първо, тази планета не би се примирила с такова мащабно нашествие. Не зная какво ще направи, но вероятно би могла да измисли нещо интересно. Второ, на мен тази планета ми харесва твърде много; отнасям се с почит към нея. Ще се върнем на Земята и ще излъжем. Ще кажем, че е враждебна. Каквато и ще бъде за повечето хора като Чатъртън, спуснали се тук, за да я наранят. Предполагам, че в края на краищата това няма да е лъжа.

— Чудно нещо — обади се пак Кестлър. — Не ме е страх. Чатъртън изчезва, вероятно е убит по най-жесток начин, а ние си лежим тук, никой не бяга, никой не трепери. Идиотско е. И все пак е правилно. Ние ѝ се доверяваме и тя има доверие в нас.

— Забелязахте ли, че след като отпихте по веднъж от водата-вино, не пожелахте повече? Свят на умереността.

Те лежаха и се заслушваха в нещо и им се струваше, че това е огромното сърце на тази земя, което бие бавно и топло под телата им.

Форестър си помисли: „Жаден съм.“

Капчица дъжд падна върху устните му.

Той тихичко се засмя.

„Самотен съм“ — помисли си той.

В далечината дочу ясно нежни гласове.

Пред затворените му очи се разкри някакво видение. Сред някакви хълмове извираше бистра река и в плитчините на тази река, сред пръски вода, той съзря красавиците с грейнали лица. Играеха като деца по брега. И се оказа, че Форестър знае всичко за тях и техния живот. Бяха номади, бродеха из този свят, защото такава бе желанието им. Нямаше шосета и градове, а само хълмове, равнини и ветрове, които ги носеха като бели перца натам, накъдето пожелаеха. Докато Форестър намислеше въпроса, някакъв невидим събеседник пошепваше отговорите. Нямаше мъже. Тези жени сами възпроизвеждаха своята раса. Мъжете бяха изчезнали преди петдесет

хиляди години. А къде бяха тези жени сега? На миля надолу от зелената горичка, на миля отвъд виненото поточе край шестте бели камъка и на още една, трета миля до голямата река. Там, в плитчините, бяха жените, които биха могли да станат прекрасни съпруги, да отгледат красиви деца.

Форестър отвори очи. Другите бяха седнали.

— Сънувах.

Всички бяха сънували.

— На миля под зелената горичка...

— На миля отвъд поточето с вино...

— Край шестте бели камъка... — прибави Кестлър.

— И на третата миля до голямата река — прибави Дрискъл, седнал там.

Известно време никой не проговори. Те гледаха сребрилата ракета, огряна от звездната светлина.

— Ще вървим или ще летим, капитане?

Форестър не отговори.

Дрискъл настоя:

— Капитане, да останем. Да не се връщаме повече на Земята. Никога няма да дойдат да проверят какво се е случило с нас, ще си помислят, че са ни унищожили тук. Какво ще кажеш?

Лицето на Форестър бе обляно в пот. На няколко пъти се опита да каже нещо. Ръцете му потрепваха върху коленете. Екипажът седеше в очакване.

— Би било хубаво — каза капитанът.

— Разбира се.

— Но...

Форестър въздъхна.

— Трябва да изпълним задълженията си. В кораба ни хората са вложили средства. Длъжни сме заради тях да се върнем.

Форестър се изправи. Мъжете все така седяха на земята и не обръщаха внимание на думите му.

— Такава дяволски хубава нощ — промълви Кестлър.

Те сезираха в обраслите с буйна трева хълмове, дърветата и реката, забързана към далечни хоризонти.

— Да се качваме на кораба — произнесе с усилие Форестър.

— Капитане...

— Качвайте се — повтори той.

Ракетата се издигна в небето. Вперил поглед надолу, Форестър видя всяка долина и всяко малко езерце.

— Трябваше да останем — каза Кестлър.

— Да, знам.

— Още не е късно да се върнем.

— Страхувам се, че е.

Форестър регулира телескопа на вратата.

— Погледнете.

Кестлър погледна.

Обликът на света бе променен. Бяха се появили тигри, динозаври, мамути. Избухваха вулкани, циклони и урагани се извиваха над хълмовете със стихията и яростта на времето.

— Да, приличаше наистина на жена — каза Форестър. — Очаквала от милиони години посетители, тя се е подготвяла, разкрасявала. Бе си сложила най-гиздава премяна заради нас. Когато Чатъртън се отнесе зле с нея, тя го предупреди на няколко пъти и после, когато той се опита да унищожи красотата ѝ, тя го отстрани. Тя искаше да бъде обичана като всяка жена, заради нея самата, не заради богатствата ѝ. И така, след като ни бе предложила всичко, ние ѝ обърнахме гръб. Тя е жена, на която са се подиграли. Остави ни да си заминем, но никога няма да можем да се върнем. Ще ни очаква с онези там...

Той кимна към тигрите, циклоните и бушуващите океани.

— Капитане — каза Кестлър.

— Да.

— Малко късно е да ви казвам това. Но точно преди да отлетим, аз дежурях при люка. Оставих Дрискъл да се измъкне от кораба. Искаше да отиде. Не можех да му откажа. Отговорен съм. Сега той е там долу на тази планета.

И двамата се обърнаха към телескопа.

След дълго мълчание Форестър каза:

— Радвам се. Радвам се, че един от нас имаше достатъчно разум, за да остане.

— Но той вече е мъртъв!

— Не, тази картина там долу е за нас, вероятно зрителна измама. Под всичките там тигри, лъвове и урагани Дрискъл е цял и невредим, защото той е нейният единствен съзерцател сега. О, тя съвсем ще го разглези. Той ще води чудесен живот, наистина чудесен, докато ние ще се мотаем тук нагоре-надолу из системата и ще търсим, но никога отново няма да открием планета като тази. Не, няма да се опитваме да се върнем обратно и да спасяваме Дрискъл. Във всеки случай не мисля, че „тя“ би ни позволила. Пълен напред, Кестлър. Давай пълен на пред.

Ракетата отскочи напред с увеличена скорост.

И точно преди блясъкът на планетата да се стопи в мъглявина, Форестър си представи съвсем ясно как Дрискъл върви надолу през горичката и тихичко си подсвирква, цялата свежест на планетата, ширнала се край него, поточето от вино, което тече за него, сварената риба, която изплува в горещия поток, плодове зреят по дърветата в полунощ и далечни гори и езера очакват да се отбие. Дрискъл се отдалечаваше сред безкрайните зелени ливади, приближаваше шестте бели камъка отвъд гората, край брега на голямата светла река.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.